

SEKSUAALISUUDEN SYMPOSIUM

PUHEENVUOROJA SEKSUAALISUUDEN HISTORIASTA

MICHEL FOUCAULT: *Seksuaalisuuden historia* (I Tiedontahto; II Nautintojen käyttö; III Huoli itsestä). *Alkuteoksesta Histoire de la sexualité* (I La volonté de savoir; II L'usage des plaisirs; III Le souci de soi) suomentanut Kaisa Sivenius. Gaudeamus, 1998.

Vihdoin suomeksi! Yli 20 vuotta siitä kun ensimmäinen osa – “Tiedontahto” (1976) – ja 15 vuotta siitä kun kaksi jälkimmäistä osaa – “Nautintojen käyttö” ja “Huoli itsestä” (1984) – ilmestyivät, Foucault’n *Seksuaalisuuden historia* on nyt julkaistu kokonaisuudessaan samoissa kansissa Kaisa Siveniuksen suomentamana ja Gaudeamuksen kustantamana. Näiden vuosien aikana teoksista on tullut moderneja klassikoita, joita on luettu ahkerasti ja kommentoitu myös *Tiede & edistyksessä*. Ilmestyessään nyt suomeksi ja näin mahdollistaessaan myös laajemman yleisön kiinnostuksen teokset eivät ole menettäneet mitään kysymyksenasetteluidensa tuoreudesta.

Tiede & edistys päätti juhlistaa tapahtumaa pyytämällä lyhyitä puheenvuoroja suomalaisilta *Seksuaalisuuden historiaa* käsitelleiltä tutkijoilta. Minkä teeman he haluaisivat nostaa teoksista esiin? Valitettavasti kaikki eivät ennättäneet mukaan, mutta nyt julkaistavissakin puheenvuoroissa näkyy sekä teosten moniulotteinen vaikutus että niiden luentaa koskevat näkökulmaerot. Todelliset klassikot avaavatkin itsensä ylittävän uuden kiistan ja keskustelun horisontin. Tosin symposiumimme ei tällä kertaa toteutunut kiistaa avoimena pitävän dialektisen keskustelun muodossa vaan erillisinä kirjallisina esityksinä, mutta kenties nämä inspiroivat uutta keskustelua.

Puheenvuorojen kautta hahmottuu moderni vallan ja tiedon yhteenliittävä seksuaalisuuden dispositiivi (Eriksson), jota ei leimaa repressio vaan tunnustus (Hakosalo), ei kieltävä vaan tuottava valta (Koivusalo). Tämän kautta rakentuu merkitys, jonka olemme antaneet sukupuolelle (Oksala) ja seksille (Pulkkinen) totuuden paikkana. Kysymys tässä länsimaisessa totuuden pelissä on myös itsesuhteen muodostumisesta, minuusteknologioista (Pere) ja itsensä kommunikoimisesta (Vähämäki), mutta myös olemassaolon tyyliopista ja mielikuvien tekniikasta (Sivenius) ja näin myös Foucault’n ajattelun muutoksesta. Mutta tapahtuuko tässä “esteettisessä” taitteessa paluu hahmon fasismiin vai avautuuko siinä tie hahmon ja fasismin yksinkertaisesti yhteenliittävän ajattelun ylittämiseen (Ojakangas)? Mihin uusiin aiheisiin symposiumin spiraali avautuu?

Markku Koivusalo